

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ХУДОЖНИКЪТ И ЕСЕНТА

chitanka.info

Няколко пъти опитваше да започне картината. Десетки листи с чернови бяха нахвърляни във и около коша. Но тъмният схлупен таван на Раковска сякаш го затискаше. Стягаше гърдите му и притискаше дробовете му, така че не успяваше да си поеме въздух.

Минаха вече два месеца, откакто я видя да позира в художествената академия. Тогава бе болен и изпусна часовете, но я видя. И колегите му я описаха. Не знаеше дали е влюбен в този образ, не знаеше дали сърцето му се разтуптява, когато се разминаваше по коридора с нея. Така копнееше да я нарисува, че трескаво скицираше и се опитваше да разкаже с бои това, което мислите и съзнанието му бе обхванало.

През тези месеци забрави да се храни, а след първите опити започна да посяга и към чашката. Неспособността му да я изобрази го потискаше. Понякога излизаше вечер след лекции и се шляеше безцелно по софийските улици. Без да вижда, без да гледа, усещаше само полъха на есенния вятър, мокрите листа под гуменките, риташе нападалите кестени. Рядко се бръснеше. След тези разходки се хващаше за молива отново, почувствал че, ето, сега ще успее, но винаги се появяваше намачкан лист в коша. И така ден след ден, вечер след вечер. Спеше дълбоко и я сънуваше как плува ефирно пред него в есенна одежда. В жълто и червено, оранжево и охра. Пъстрите цветове изпълваха съзнанието му. А тавана го притискаше като ютия.

Беше попитал как се казва, но никой не му каза. След няколко дни успя да влезе в канцеларията и я намери в регистрите. Ралица! Име, което нито му харесваше, нито събуждаше никакви емоции или спомени. Ралица! Но след като го прочете, започна да му се струва като песен. Изпълваше всички звуци — дъжда по ламаринения покрив, сърдития двигател на таксито, тракането на трамвая... Ралица. Облян в пот я сънуваше. Виждаше я така ясно, че просто не беше възможно да не я изобрази. Но не можеше. Чертичка, драскулка, по-силен натиск, винаги имаше нещо, което скапваше картината.

Един ден излезе на редовната си вечерна разходка. Леко ръмеше, жълтите листа на кестените капеха нежно по мокрия тротоар. Хора бързаха да се приберат, помъкнали торби от „Фантастико“ и „Лидл“, ученици притичваха, смееха се и се гонеха. Камбаните на храм-паметника „Александър Невски“ забиха. Слънцето се килна зад „Св. София“ и постепенно уличната тълпа се оттегли в домовете си. Остана

само той, мокрия паваж, хладния вятър и черното небе без нито една звезда.

И тогава я видя. Бе застанала в мрака до осветения кръг под сивата лампа и дърпаше нервно от цигарата си. Огънчето ѝ светеше като Зорницата рано сутрин, точно когато е най-тъмно.

— Здравей!

Стреснато се обърна и го погледна. Помисли си, че е поредният навлек.

— Чакам приятеля си.

— Не, аз те познавам. От университета... — смотолеви той.

— А, да...

Тишината увисна като паяжина. Нервно пристъпваше от крак на крак и не знаеше какво да каже.

— Искаш ли да пием кафе? Ако не бързаш де.

Ралица го погледна малко по-продължително и изпитателно. А той се изчерви от притеснение. Не бе свикнал да е активната страна в тези игри.

— Ти рисуваш ли? — попита го.

— Да, рисувам. Уча се още.

— Хайде, знам едно барче наблизо. Да пием по кафе... — усмихна се и сякаш лампата засия по силно, — ... с коняк!

На следващата вечер се разбраха да се видят отново пред кино „Изток“. А на по следващата, срам — не срам, той ѝ разказа за картината, която така и не успяваше да нарисува. Не я помоли да позира. Тя сама предложи. Разбраха се следващата седмица тя да отиде в квартирата му и да рисуват.

Същата вечер, когато се прибра, за първи път спа като новородено. А сутринта си свиркаше, докато се бръснеше. Ето че щастieto му се усмихна и на него. Есента не бе вече сива, листата не бяха прегорени, слънцето не бе кандило, а вечерите не бяха мъгливи.

Неусетно дойде неделята. Сякаш всичко бе на негова страна, ярко слънце, безоблачно небе, меко време. Тя влезе в таванската му стая и се огледа. Веднага видя фотьойла, който се ползваше от моделите. Стативът хвърляше сянка до него. Той ѝ сипа чаша вино и я помоли да се настани. Тя отпи и облиза влажните си устни. Погледна

го и свали роклята си. Сякаш ток премина през тялото на художника. Палитрата затрепери в ръката му. Красотата на тялото ѝ го блъсна като влак. Ръката с четката сякаш сама се движеше в унес.

Първо изгряха звездно сините очи, после тънките вежди, меката извивка на чипия нос, малко иронично тънките устни, дългата меко кестенява, права коса, високото чело, изящната извивка на брадата, високите скули. След това топлина и цвят придобиха слабите глезени, нежните бедра, заоблените като ябълки гърди с розови връхчета, раменете, амфоровата извивка на ханша...

Рисуваше сякаш в транс. Автоматично. Като робот. Очите му я бяха изпили, а образа ѝ бе запечатан на матрица в мозъка му. Той не забеляза как тя стана, а продължаваше да излива чувствата си върху платното. Той не забеляза как устните ѝ станаха малиновочервени, как връхчетата на кучешките ѝ зъби се подадоха изпод горната устна, която така тягостно желаше да засмуче. Не видя как нежните ѝ пръсти се издължиха и заостриха, как цялото ѝ тяло се напрегна като в екстаз.

Усети болка едва когато зъбите се впиха в артерията му. Но продължаваше да вижда прекрасната богиня на фотъйола. Гола и желаеща го, докато падаше на пода.

Ралица обърса с ръка кръвта от брадата си и облиза пръсти. Огледа се, взе хавлия и се обля с гореща вода в банята. Облече се набързо и излезе. Пред входа се размина с хазяйката на художника, която се прибираще от почасова работа като офисмениджър. Очите ѝ се спряха на сочните устни на момичето. Колко алени бяха. Какво ли червило използваше?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.